

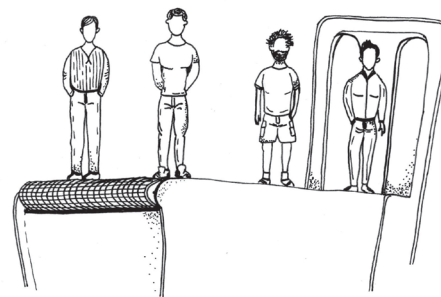
Sériové vztahy tedy nazývám vztahy, které jsou časově ohraničené řekněme jako úsečka a těch úseček je hodně. Střídá se jedna za druhou, tedy na časové ose si je můžeme představit jako plynule navazující a tvořící jednotnou dlouhou linku života. Pro lepší pochopení – sotva jeden vztah skončí, přijde druhý a jede se dál. Ačkoliv do každého vztahu jdeme naplno a myslíme si, že je to konečně *to pravé*, v momentě zlomu, kdy by se to mohlo posunout o krok dále – vztah končí. Jednoduše dojde do momentu, kdy si minimálně jeden z páru uvědomí, že to dál už nevede, nebo *to tam není* a pár se rozejde. Už několikrát jsem si své vztahy chtěla graficky zakreslit, ale raději jsem si to rozmyslela. Včera jsem o tom už vážně uvažovala, ale dala jsem přednost míchání svého oblíbeného drinku, grepového skinny bitch, a vysedávání na balkóně s Karolínou. Ostatně někdo tohle dělá? Blbost, co mě to napadá.

Třeba já si od svého prvního velkého zamilování ve čtrnácti (když nepočítám líbání na chodbách celou základní školu) přeji jenom lásku na celý život a vždy si s dalším novým chlapcem říkám, že teď to už musí být *ono* a já budu konečně šťastná. ANO, chci dlouhodobý vztah, tedy vztah, který vyústí ve svatbu a možná rodinný život ve třech (chápejme děti): naklizená domácnost, spokojený pes u dveří, kočka na okně, upečený štrůdl a milión šťastných chvil u sklenky vína, klavíru a dobré knihy. Celou dobu prahnu přesně po tomhle a po možnosti to s někým sdílet. Ale když se koukám kolem sebe, dnešní doba přeje spíše *sdílení na sociálních sítích* a sdílení, jak si ho představuji já, je stále těžší a těžší. Říkáte si, že to není zas taková pravda?

Když se třeba kouknu kolem sebe: ani jediná z mých kamarádek se mi nesvěřila, že by prahla po *sériovém vztahu*, naopak – touží po vztahu, co vydrží navěky (nebo minimálně

několik let šťastného soužití). Přesně to chceme všechny. Takže jak je možné, že stejně narážíme? Je to dobou? Ztrácíme se na zdech sociálních sítí? Nebo hledáme neustálé vzrušení a zamilování, které logicky po pár měsících společného soužití vyprchá? Kde je ten hlavní problém a proč to není tak snadné?

U mě mají sériové vztahy dobré podloubí. Za poslední tři roky jsem stihla pět za mě *vážných vztahů*, nespočet známostí a celkem pětkrát jsem se stěhovala za láskou. A to bizarní na tom bylo, že jsem se i pětkrát stěhovala zase zpět domů, do Podskalí. Vztahy nemám takhle krátké

dobrovolně a stěhování není zrovna zábava, kterou bych vyhledávala opakovaně, ale poslední dobou jsem to tak měla a už s tím nic neudělám. Doba trvání vztahu se s přibývajícím věkem čím dál více zkracovala a doba mezi jednotlivými vztahy, kdy jsem zůstala na chvíli sama, rovněž tak. Posledně jsem se dokonce rozešla s klukem po půl roce *vážného vztahu* – z toho dokonce pětadvacet dní bylo ve společné domácnosti a s dítětem. Hned o den později jsem velkou náhodou, zásahem osudu (jak jinak) a nutností vymalovat pokoj potkala někoho nového. Nebylo to tak, že bych se mu samozřejmě vrhla do náruče a slyšela